

Sygn. akt II CZ 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi M. S.

o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 grudnia 2012r.,

wydanym w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2015 r.,

zażalenia skarżącego – M. S.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 października 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę M. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 13 grudnia 2012 r., w sprawie z powództwa K. M. przeciwko M. S., o zapłatę.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy M. S. wniósł o jego uchylenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania nieoparta na ustawowej podstawie ulega odrzuceniu przez sąd na posiedzeniu niejawnym. W ramach przewidzianej w tym przepisie kontroli wstępnej sąd bada, czy skarga została oparta na ustawowych podstawach wznowienia wskazanych w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. oraz czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. W wyniku przeprowadzonej kontroli wstępnej skarga ulega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, lecz także wtedy, gdy przytoczone w niej okoliczności dają się wprawdzie podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2005 r., II CZ 41/05, niepubl., z dnia 21 października 2005 r., III CZ 82/05, niepubl., z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, niepubl., z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl. i z dnia 16 lutego 2007 r., V CZ 119/06, niepubl.).

Należy uznać, że Sąd Apelacyjny naruszył granice kontroli wstępnej wynikające z art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. Przyjął bowiem, że ustalenie adresu osoby, która miała być świadkiem, nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c., skoro dowód z zeznań tego świadka był objęty postępowaniem, zaś strony miały świadomość jego istnienia. Taka wykładnia art. 403 § 2 k.p.c. jest błędna, nie uwzględnia bowiem celu tego przepisu, który musi być rekonstruowany z uwzględnieniem prawa do

sądu gwarantowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W sprawie kluczowa jest nie tyle świadomość stron co do istnienia środka dowodowego w postaci zeznań świadka, lecz obiektywna możliwość skorzystania ze środka dowodowego przez stronę w toku postępowania dowodowego.

Wyrażając odmienny pogląd, Sąd Apelacyjny nie odniósł się do wymagającej rozstrzygnięcia kwestii, czy skarżący ze skargi o wznowienie uprawdopodobnił, że nie mógł uzyskać wiedzy o adresie osoby, która miała być świadkiem, i z której zeznań Sąd dopuścił dowód w toku prawomocnie zakończonego postępowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.